

ριστάσεις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διδομένην διάφορον σημασίαν εἰς τὰς λέξεις καὶ τὰ πράγματα; Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε· πολὺ καλὰ· Γνωρίζετε ἐκ προοιμίων τί ἐστὶ γάμος, ἐν ἐκ τῶν μυστηρίων κτλ. κτλ. Ἀλλ' ἀνοίξατε τὴν 48ην σελίδα τῶν ὀρνιθοσκαλισμάτων καὶ ἀναγνώσατε: — Γάμος — τὸ κενοτάφειον τοῦ ἔρωτος — ἡ τελευταία τρέλλα τῶν τρελλῶν καὶ ἡ τελευταία φρόνιμος πρᾶξις τῶν φρονίμων. — Γελοιογραφία τοῦ ἔρωτος, ἃν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἔρωτας οἵτινες σταματοῦν εἰς τὸν γάμον. — Τὸ μεγαλύτερον κοινωνικὸν ἐχέγγυον. — Ξεθύμασμα τῆς νεότητος καὶ ὁρμὴ τοῦ γέρατος, ἡ . . . τάνάπαλιν. » Αὐτὰ σὰς λέγουν τὰ ὀρνιθοσκαλισμάτα· τῶρα κάμετε καλὰ, εἰσθε προειδοποιημένος. Ἡξεῖς ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

* Ἄλλο παράδειγμα.

* Ἐχετε θυγατέρας καὶ εἰσθε ἔμπορος· γνωρίζετε πολὺ καλὰ τί ἐστὶ θυγάτηρ, διότι εἰς τὰς γραμματικὰς ὑμῶν γνώσεις προστίθεται καὶ ἡ πατρικὴ ὑμῶν στοργὴ ἀνεκκλάλητος, ἐνδόμυχος, ἀπειρος, ἀνεκτίμητος. Ἀλλ' ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν 87ην σελίδα τῶν ὀρνιθοσκαλισμάτων. Θὰ ἐκφράσῃ, ταῦτα θὰ ἐκδηλώσῃ, θὰ περιορίσῃ, θὰ ἐκτιμήσῃ τὸ αἶσθημα ὑμῶν. Ἰδοὺ. — Θυγάτηρ. — Συναλλαγματικὴ πληρωτέα μετὰ 18 ἔτη ὀψέως καὶ παραγραφομένη μετὰ 38 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως. »

Τοιαῦτα διδάσκει ἡμῖν ὁ συγγραφεὺς εὐφυῶς, χαριέντως, τερπνῶς καὶ ὠφελίμως. Ἀνοίξατε καὶ τὴν 168ην σελίδα καὶ ἀναγνώσατε τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως τέλος. Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ὁ συγγραφεὺς: — Τέλος — ἴδε τὴν ὑπ' ἀριθ. 192 σελίδα τῶν ὀρνιθοσκαλισμάτων. » Ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδῃτε, φίλοι ἀναγνώσται, τὴν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ περιεργὸν καὶ ἀπρόοπτον ἐξήγησιν τῆς λέξεως τέλος, πρέπει ν' ἀγοράσῃτε τὸ βιβλίον. Οὕτω δὲ εὐτυχεῖς λογιζόμενοι ὅτι ἀνηγγείλαμεν βιβλίον τερπνὸν τοσοῦτον καὶ ὠφελίμον, παραπέμπομεν ὑμᾶς, ἀναγνώσται, εἰς τὸν βιβλιοπώλην, πρὶν ἢ μᾶς παραπέμψῃτε σεῖς τίς οἶδε ποῦ. Χαίρετε.

I. K.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

ΠΡΟΣ ΣΕ.

Τῇ Κερκυραίᾳ Μ. :

Ἐν τὰ πάντα φεύγουσιν, ἐν τὰ πάντα κύπτουν, ἐν εἰς τάφον τὰ φθαρτὰ καὶ μαρasmὸν ἐμπίπτουν, ἀλλὰ αἱ ἀναμνήσεις μας, ὡς ἀπηχῆσεις μένουν καὶ ναρκωμένην τὴν ψυχὴν ἠδύνουν καὶ θερμαίνουν

Δὲν λησμονῶ καὶ ἂν σιγῇ ἐμῷ εἰς παραδείσους πόσους ἔθαύμασα λαμπροὺς ἰάσμούς καὶ νερκίσ-
(σους.

Δὲν λησμονῶ τερπνὰς στιγμὰς ἀγάπης διαπύρου, οὐδὲ τί εἶδον εἰς χρυσᾶς σελίδας τοῦ Ὀμήρου !

Εὐδαίμων ὅστις μελετᾷ ἐπὶ θερμῆς καρδίας ὅστις ἀνοίγει τὰς πτυχὰς μετὰ περιπαθείας, τὰ κάλλη τῶν ποιήσεων αὐτῶν ἀνακαλύπτων κ' ἐνίοτε εἰς ῥεμβασμοὺς, εἰς ὀπτασίας πίπτων.

Πᾶσα καρδίᾳ γυναικὸς ἐντὸς εὐδύμων φύλλων κρύπτει ὥραϊαν συλλογὴν ποιήσεων ποικίλων. εἴποτε ἡ γλῶσσά των μυστηριώδης εἶναι, κ' ἐκφράζουσι τὸ αἶσθημα παλμῶν καὶ στόνων
(δίνει

Κ' ἐγὼ ἀνέγνωσα ποτὲ ἐπὶ παιδρᾶς καρδίας. Χθὲς εἰς σελίδας γυναικὸς περικαλλοῦς, γλυκείας, ἐγκύπτων ὑπὸ τὴν λαμπρὰν λαμπάδα τῆς σελήνης, μελέτην ἤντηλσα πολλὴν καὶ πλοῦτον εὐφροσύνης.

Ἠλθ' ἐμὲ ἐκλείσθη ἐνωρίς ἡ βίβλος, καὶ ἀφέθην εἰς ὀπτασίας ἔκτοτε καὶ εἰς ἐρώτων μέθην. Φεύγουσαν εἶδον ὡς στιγμὴν ἐκαίνην τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν μ' εἰσῆξεν εἰς λαμπρὰν ἡδυπαθείας σφαῖραν.

Δὲν λησμονῶ ! . . Ἐκάθητο πλησίον μου ἐκείνη καὶ μὲ τὸ μάγον βλέμμα της συχνῶς μὲ συνεκίλει. τῇ ἤνοιγον περιπαθῶς τοῦ στήθους μου τὰς θύρας κ' ἐλάμβανον περίδειλος τὰς τρυφεράς της χεῖρας !

Ἦμεθα μόνοι· ἄνωθεν μᾶς ἔβλεπ' ἡ σελήνη κ' ἐξηπλωμέν' ἡ θάλασσα ἐν νηνεμίας κλίνῃ ἠδ' ἀφόρει δι' ἡμᾶς. Ἡ αὖρα μᾶς ἐφίλει καὶ ἔμενον ἐπὶ στιγμὰς κλειστὰ ἡμῶν τὰ χεῖρη.

Τι ἔλεγον ; τί πρὸς αὐτὴν ἐφέλλιζε τὸ στόμα ;
 'Ποῦς ἀκτῖνας ἔπεμπε τὸ νεαρὸν μου ὄμμα.
 'Ηνώει ὅτι ἔθουον πολῦτιμον θυσίαν,
 δεσμώτιδά τὴν νέαν μου προσφέρων ἡλικίαν ;

Φεῦ ! ἤδη μοι ἐλήγτευσεν ἡ γόηστα τὰς φρένας
 καὶ δι' αὐτὴν προέγραφα ἀθώας ἐρωμένες,
 καὶ παραιτῶν τὸ ἄστατον τῆς νέας ἡλικίας
 κατήντησα τοῦ κάλλους τῆς δεσμώτης τραυματίας

Εὐδα μων ἂν ἀπέρριπτε χάριν ἐμοῦ τοὺς ἄλλους
 ἂν τοὺς βομβοῦντας κώνωπας ἀπέρριπτε τοὺς
 (λάλους,
 καὶ μ' ἔλεγεν εἰλικρινῶς εἰς ἀγαπῶ, σὲ μόνον
 θὰ ἦμην πρῶτος μεταξὺ πάντων τῶν εὐδαιμόνων

Αὐτὴ θὰ μ' ἐπροβίδαζεν εἰς πειρητοῦ βαθμίδα
 ἀπὸ ἀπείρου στιχουργοῦ, αὐτὴ μὲ τὴν φαλλίδα
 θὰ ἔκοπτε τοῦ ἔρωτος ποιητικὴν πορφύραν
 καὶ θὰ μοι καθηγίαζε μ' ἐν φίλημα τὴν λύραν.

'Ας ἡδυνάμην ὁ πτωχὸς εἰς τὰ λευκάτης στήθη
 νὰ μείν' ὠχρὸς, λειπόθυμος . . . , 'Αλλὰ ποτὲ οἱ
 (λίθοι,
 ποτὲ δὲν ἐξετίμησαν τοιαύτας διαχύσεις,
 ποτὲ σφριγόντων ποιητῶν δὲν εἶδον συγκινήσεις.

. . . Ματαίως, ὦ καρδιά μου, εἰς ταῦτα ἔξαν
 τλεῖσαι !

'Εκείνη, δὲν σὲ ἀγαπᾷ, γελᾷ ἂν συγκινεῖσαι
 'Εκείνη δὲν ἠγάπησε, νὰ ἀγαπᾶται θέλει
 καὶ ἐμπρὸς τῆς νὰ περᾷ ποθεῖ φίλων βλακῶν ἀγέλη.

Καὶ ὅμως δὲν σὲ παραιτῶ· καὶ ἂν δὲν συγκινεῖσαι,
 πολλῶν μου ἀντικείμενον ἐμπνεύσεων θὰ ἦσαι
 Εὐδαίμων δὲ δι' ἕκαστον παλμὸν, δι' ἓνα στίχον,
 ὡς ἀμοιβὴν ἐν βλέμμα σου περιπαθεῖς ἂν εἶχον.

'Αλλὰ εἰς δὲν μ' ἀρνηθῆς ἀγάπην ἀμοιβαίαν
 εἰς τὴν λέξιν σ' ἀγαπῶ μοι εἶπες τὴν ὥραν,
 θὰ μ' ἔχῃς δορυφόρον σου, θὰ σὲ ἀποθεώσω,
 εἰς σὲ τὴν λύραν, τὴν ψυχὴν, τὸ πᾶν θ' ἀφιερῶσω.
 (1869). ΤΙΜΩΝ.

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΙΝΟΣ.

(Ἐπὶ τοῦ ἤχου ὁ 'Ερωτευμένος 'Ε-
 γετὸς κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου ἐποιήθη
 καὶ εἰς οὗ τὸν περιπαθῆ ποιητὴν καὶ φίλον
 μου Σ. Βασιλειάδην ἀφιερῶται.)

Τὸν οἶνον κίρνα, τὴν λύραν φέρε !
 Πρὶν μὲ σαρώσῃ ὁ σπεύδων χρόνος,
 πρὶν μὲ συλλάβῃ ῥυτίς καὶ πόνος
 ψάλλων, μεθύων χεῖλη ζητῶ !
 'Όταν δὲν λάμπουν 'Ηδῆς ἡμέραι
 τὴν τέρψιν μάτην θὰ ἐπαιτῶ

Μέθην τὸ χεῖλος τῆς κόρης φέρε
 καὶ οἱ τοῦ στήθους παλμοὶ θυέλλας
 πλὴν ἄλλων κόσμων ἐγγεῖσι σέλας
 τοῦ Διονύσου ἢ σταφυλῆ.
 'Ανὼ ἡ κόρη τὸ πνεῦμα αἶρει
 ἐν ᾧ τὸ χεῖλος θερμὸν φιλεῖ !

'Εδῶ στραφῆτε ! προβαίνει χήρα
 μεστὴ μαγείας, πτωχὴ εἰς χρόνους.
 Δὲν τὴν λυπεῖσθε ; ἐκχεῖ στόνους,
 ἀνδρὸς στερεῖται . . . καὶ ἐραστοῦ !
 'Εμπρὸς ! τὸ ἄσμα θ' ὡς ψάλλ' ἡ λύρα
 ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγαστοῦ !

'Ιδοὺ καὶ ἄλλη, συνεζευγμένη
 ἀλλὰ ἀλλόφρων, κοσμοπολίτις.
 Εἰς ἐν τῆς βλέμμα πᾶς ὡς προφήτης,
 εἰς ὅταν φωνήσῃ — αἰεὶ ἐμῇ
 δὲν εἶπε ψεῦδος ! εἰς ἐρωμένην,
 σφριγᾷ ἐκ πόθων, λειποθυμεῖ !

Τὸν οἶνον κίρνα. Γυνὴ καὶ κόρη.
 ἐν ὧσιν μένουν, τὴν γῆν κοσμοῦσαι
 θὰ μένουν Βάκχαι, θὰ μένουν Μοῦσαι,
 θὰ μένουν πόθοι καὶ ῥεμβασμοί
 'Ερῶν, μεθύων, θνητὲ, προχώρει.
 'Αλλῶς σὲ θάπτουν, παθῶν σεισμοί.

Προβῆτε φίλοι ! ἐμπρὸς ἀπλοῦται
 εὐρύς ὁ πόντος, γελῶν τὸ κύμα !
 'Αντὶ λιμένος μακρὰν τὸ μνημα
 μᾶς περιμένει σιωπηλόν.
 Τὰ κύπελλά σας φαιδροὶ κενοῦτε.
 'Ακολουθεῖτε ! πίπτω φίλων !

Τ. Δ. Α.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ,

Μάτια ποῦ παίζουν καὶ γελοῦν, φρούδια καμαν
 (ρωμένα,
 Χρυσὰ μαλλιά σ' τὸ Ζέφυρο μὲ χάρι σκορπισμένα
 Μέτωπο ὠραῖο καὶ ἀγνὸ σὰν φεγγαριοῦ ἀκτῖνα
 Μάγουλα ποῦ ἀγκαλιάζονται τὰ ῥόδα μὲ τὰ κρῖνα
 Στόμα πλασμένο γιὰ φιλιὰ, χεῖρι χυτὸ καὶ ἀφράτο
 'Σὰν τὴν λαμπάδα ἀνάστημα, πόδι ῥοδοχιονάτο
 'Αγγελικὸ χαμόγελο, δόντια μαργαριτάρη,
 Ποιὰ ἄλλη ἀπ' τὴν ἀγάπην μου ἔχει περισσὴν
 χάρι ;

9 Δεκεμβρίου 1869.

I. X. K.